

Cum mi-a vorbit Dumnezeu în vis

(Scrisă pentru tineret)

Remarca administratorului blogului www.Mesagerul-crestin.net: Deși am rezerve față de relatările despre vise și interpretarea lor, public acest articol având speranța că vreunul dintre cititorii care nu s-a întors la Dumnezeu va înțelege cât de periculoasă este amânarea întoarcerii lui. Să ne amintim și de cuvintele din

Iov 33.14-24: Pentru că Dumnezeu vorbește o dată și de două ori – și omul nu ia seama. Într-un vis, într-o viziune de noapte, când cade somn adânc peste oameni, în ațipiri pe pat, atunci El deschide urechea oamenilor și le pecetluiește învățătura, ca să întoarcă pe om de la faptă și să ascundă de om mândria; El îi păzește sufletul de groapă și viața de la pieirea prin sabie. El este pedepsit și cu durere pe patul lui și cu luptă neîncetată în oasele lui; și viața îi este dezagustată de pâine și sufletul lui de mâncarea gustoasă. Îi piere carnea, de nu se mai vede; și oasele lui care nu se vedeau ies în afară. Și sufletul lui se apropie de groapă și viața lui de cei care aduc moartea. Dacă ar fi un înger cu el, un mijlocitor, unul dintr-o mie, ca să arate omului datoria lui, atunci va fi îndurător cu el și va spune: «Scapă-l, ca să nu coboare în groapă; am găsit o răscumpărare». Carnea lui va fi mai fragedă decât în copilărie; el se va întoarce la zilele tinereții lui. Se va ruga lui Dumnezeu și El îl va primi cu bunăvoință; și va vedea fața Sa cu strigăt de bucurie.

Deja de mult știam că ar fi trebuit să fiu convertit, că este necesar să fiu născut din nou pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Ceasul judecății de apoi stătea în fața mea ca un monstru și doream din inimă să fiu mântuit și adus în siguranță față de mânia viitoare. Deși cunoșteam foarte bine calea mântuirii, n-am ajuns totuși, nici eu nu știu de ce, să merg pe ea cu adevărat. Uneori mă gândeam că ar trebui să vină o suferință mare, subită, de exemplu, moartea mamei mele sau ceva asemănător, ca să mă scuture. Credeam cu adevărat că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea eram atât de des neliniștit, căci în Biblie este scris că după moarte vine judecata. Câteodată mă gândeam, de asemenea: Dacă te-ai fi născut ca păgân și ai auzi dintr-odată Evanghelia, atunci precis ai crede. Eram obișnuit din tinerețe cu adevărurile Evangheliei, prin învățăturile mamei mele temătoare de Dumnezeu, și știam că pentru cei credincioși există o siguranță binecuvântată a mântuirii, precum și certitudinea damnării pentru ceilalți. În ceea ce mă privește pe mine, Duhul Sfânt n-a mărturisit până acum niciodată împreună cu duhul meu că sunt un copil al lui Dumnezeu. Dimpotrivă! De multe ori mă rugam: „Doamne, mântuiește-mă!” Dar trecea un an după altul, până când, într-o noapte, lui Dumnezeu i-a plăcut să mă smulgă printr-un vis serios din indolența mea. Aceasta a fost în anul 1859. Aveam pe atunci șaptesprezece ani și jumătate și mergeam la o școală superioară din Charleville (Ardeni).¹

În visul meu îl vedeam pe profesorul meu de matematică, dându-și osteneala să-mi explice o problemă extraordinar de dificilă, din care nu înțelegeam nimic. (Mai târziu m-am gândit uneori, că problema care a fost prea dificilă pentru mine a fost probabil cea a mântuirii.) Scumpa mea mamă stătea lângă mine. Eram adâncit de tot în rezolvarea temei, când a bătut de amiază. În aceeași clipă, un întuneric dens a umplut camera. M-am repezit la fereastră ca să descopăr cauza. De jur-împrejur – noapte neagră! Profund speriat, mi-am zis: Poate că aceasta este venirea Domnului și **tu nu ești pregătit**. Am strigat către Dumnezeu: „Convertește-mă! Convertește-mă!” În ciuda spaimii mele, lucrurile care se petreceau acum sub ochii mei îmi stârneau toată atenția. În întunericul foarte adânc, pe care încercam să-l pătrund febril cu privirile, am observat contururile unei mulțimi de creaturi oribile, care, mânate de o personalitate puternică, se retrăgeau tot mai mult. Zbierau, înjurau, amenințau cu pumnul pe cineva pe care nu puteam să-l văd. Dar în ciuda întregii lor gălăgii, se îndepărtau tot mai mult și se prăbușeau tot mai adânc în prăpastie. Cu toată puterea am încercat să-l descopăr pe cel pe care părea că ei îl văd și către care se îndreptau insultele lor. Urmărindu-le

¹ Comunic aceste amănunte numai ca să arăt că relatarea mea este adevărată și nu este o ficțiune.

privirile, am observat, în sfârșit, la o depărtare mare, mare, un punct luminos mic de tot, ca o stea la orizont. El devenea treptat mai mare și se apropia.

Pentru a doua oară mi-a spus conștiința: Vine Domnul și tu nu ești pregătit. Totuși, îmi închipuiam că mai am ceva timp, chiar dacă numai puțin, foarte puțin, și anume, până în clipa când această stea îndepărtată va fi ajuns la mine. De aceea am strigat din adâncul sufletului meu: „Doamne, Doamne, Te rog, convertește-mă! Salvează-mă!” Probabil că niciodată nu fusese o rugăciune rostită mai cu teamă și ardoare; dar vai! Rugămintea mea nu ajungea la Dumnezeu. Un glas mi-a spus: Acum cerul este de aramă. Te interesezi prea târziu de mântuirea sufletului tău. Și rugăciunea mea a căzut înapoi asupra mea, grea ca plumbul. O, de ce nu putea ea să ajungă la inima lui Dumnezeu? „Oare nu mai auzi, Doamne? Doar nu pot să mă unesc cu acel grup de acolo, de jos, care, înjurându-Te, se retrage din fața Ta în întunericul extrem! Vreau să fiu convertit, vreau să fiu convertit, vreau să-Ți aparțin. O, Dumnezeul meu, salvează-mă!”

Între timp, steaua se apropia mereu și deodată, punctul care încă lumina a umplut întregul spațiu peste prăpastia adâncă și în centru am recunoscut deslușit slava Domnului Isus Însuși. Am fost foarte emoționat când am observat blândețea tandră a chipului Său și bunătatea Sa binevoitoare față de cei care Îl înconjurau.

Îngerii, toți în slavă strălucitoare, erau foarte ocupați. Ca albinele în jurul unui stup, așa veneau și plecau. Erau singuri, când Îl părăseau pe Domnul. Dar permanent se întorceau în fruntea unui grup întreg de răscumpărați, pe care îi prezentau Lui. Ei vizitau toate orașele, toate satele, toate casele în care se găsea vreun copil al lui Dumnezeu. Niciunul nu era uitat de ei. Numărul răscumpăraților din jurul lui Hristos creștea puternic și tandrețea cu care primea fiecare nou-venit mă captiva complet.

În clipa aceasta m-a străbătut o nouă rază de speranță. Sigur, mi-am zis eu, un înger va veni și la noi, ca s-o ia pe scumpa mea mamă, care a așteptat cu dor această minunată clipă de atât de mult timp. Atunci voi încerca să merg cu el. Poate că totuși sunt un creștin, deoarece doresc așa de mult să fiu mântuit. Cine știe? Poate că îngerul îmi va spune: Tu ești mântuit tocmai acum, în ceasul al unsprezecelea. Soarta mea veșnică va fi repede hotărâtă.

În clipa aceasta se deschide ușa și un înger maiestuos, în haine orbitor de albe, apare în prag. Dar nu intră în încăpere. Motivul este, presupun eu imediat, profanarea locului prin prezența unui om neconvertit. Încă nu știu dacă îngerul mă consideră și pe mine un astfel de om sau dacă profesorul este privit astfel. Încă mai sper, chiar dacă tremurând și temându-mă. Tremurând de nerăbdare, mă aplec în față cu o privire rugătoare, ca să arăt chiar și prin atitudinea mea, cât de mult doresc să merg cu el, ca să fiu pentru totdeauna cu Domnul. Dar îngerul trebuie să dea semnalul. Fără acesta, nimeni nu poate să se miște din loc. El ridică apoi brațul, arată spre mama mea și spune, subliniind primul cuvânt: **Tu**, urmează-mă! Privirea mea era fixată pe buzele sale. Nu va mai veni și a doua invitație? Dar nu. Nimic, nimic n-a mai ieșit de pe buzele sale. Mama mea este deja la ușă. Acolo, ea se mai întoarce o dată și spune pe tonul cel mai afectuos, dar foarte, foarte trist: „Fiul meu, de câte ori nu ți-am cerut să crezi în Domnul Isus și ai fi mântuit, dar **acum este prea târziu!**” – și ușa a fost închisă.

Soarta mea era pecetluită. Nu mai exista salvare. M-a cuprins disperarea. M-am prăbușit. Să fiu atât de aproape de cer, și totuși să nu pot să intru în locurile dragostei, ale vieții, ale păcii și ale slavei, iar în loc de aceasta să trebuiască să cobor în prăpastia înfiorătoare, în grupul înspăimântător al demonilor, aceasta era mai mult decât puteam să suport. Într-o clipă pierdusem tot. O pierdusem pe mama mea și cerul era pentru mine închis pe veci. Timpul harului trecuse pentru totdeauna. Căința, lacrimile, remușcările, toate erau acum zadarnice. Era prea târziu, prea târziu pentru totdeauna. O, dacă aș avea acum numai un minut din vremea aceea frumoasă, când harul era pregătit să mântuiască! Ce n-aș da pentru el! Dar vremea aceea trecuse, trecuse pentru totdeauna. O umplusem cu lucruri nefolositoare sau chiar cu astfel de lucruri, care nu slujesc decât scopurilor

vremelnice, trecătoare. Lucrul cel mai important, să-mi asigur un loc în cer, îl neglijasem, iar acum era prea târziu!

Hohoteperate îmi zguduiau trupul în așa măsură, încât am sărit din somn. La început nici n-am putut să cred în fericirea că fusesem redat vieții. Tote cele trăite nu fuseseră, într-adevăr, decât un vis îngrozitor sau visam acum? Pipăiam pătura și perna. Erau ude de lacrimi. Treptat îmi recăpătam simțurile și mi-am dat seama că, într-adevăr, încă făceam parte din viața aceasta. Slavă Domnului! Încă nu era prea târziu!

Acum începea o nouă luptă în interiorul meu. Dumnezeu vorbise conștiinței mele cu o mare seriozitate și glasul Său răsuna din nou în urechea mea: „Vrei să amâni încă o dată mântuirea sufletului tău pentru un timp mai potrivit? Ți-o ofer **astăzi**. Vei spune iar: „Nu, **mâine**”? Ai văzut fericirea celor credincioși, precum și soarta înfricoșătoare a celor osândiți; și ți-a devenit limpede că nu există nădejde pentru cel care stă între cele două clase, ca tine. Nu poți să fii aproape un creștin. **Tu nu ești pregătit**. Îți dau timp încă o dată. Ce vei face? Tocmai ai fi dat toată lumea pentru un singur minut de timp al harului. Tocmai ai recunoscut valoarea timpului, care se grăbește și nu se mai întoarce, ți-ai dat seama cât de nebunească este dorința să fii *cândva* convertit, dar astăzi încă nu, cât de prostește este să-ți pregătești candela în vederea primejdiei, apoi să ajungi prea târziu, când ușa este încuiată.”

În clipa aceasta am sărit din pat, m-am aruncat în genunchi și am strigat către Dumnezeu pentru îndurare și har. Cum îmi vor fi iertate multele mele păcate, aceasta nu mai era acum o problemă pentru mine. Ceea ce este cu neputință pentru oameni, este posibil la Dumnezeu. Această chibzuire îmi ajungea. Cine poate să ierte păcatele în afară de Dumnezeu?

Dacă întoarcerea mea la Dumnezeu a avut loc în noaptea aceasta, lucru de care nu mă îndoiam, siguranța mântuirii mele am primit-o totuși abia câteva luni mai târziu, la citirea unui tractat cu titlul: „Pace prin credință”. De atunci știu ce înseamnă să fii împăcat cu Dumnezeu, să fii îndreptățit prin credință și să ai pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.

Dragă prietene tânăr, după ce ai auzit această chemare a Domnului, tot mai vrei să spui: „Mai am timp să mă convertesc”? Acest timp se apropie cu pași uriași de sfârșitul său. Tu știi că dacă amâni numai până mâine, este posibil ca astfel să amâni pentru totdeauna. N-ai vrea mai bine să îngenunchezi, acum, în ceasul acesta, la citirea acestor rânduri – hotărât să nu te ridici înainte să fi obținut siguranța că și păcatele tale sunt iertate? Grăbește-te, scapă-ți sufletul! Căci astăzi este ziua mântuirii.

Titlul original: „Wie Gott im Traum zu mir redete”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*